

Світ учорашній обганяє
того, хто віруючи міг
подовжуватися за гаєм,
схиляючись на оборіг
далеких піль, де клекіт орлій
і свист надсадний бугая.
Здешевлених фантазмагорій
лишилось п'ять.
По-перше, погляду боліло,
що там, за ніччю, в передсвіт
прийдешнього, чого зшаліло
душа витворювала міф.
По-друге, вуха обпухали
од клекотів. Варивсь куліш,
і кажанове опахало
підвісив над ріллю леміш.
По-третє, гірко щастя пахло,
і небо солодко пливло,
аж сонцю простору забракло,
ропою крилося зело.
Мигтів великий сатисфактор,
твій час, втікаючи од літ,
неолітичний нісся трактор,
душа витворювала міф.